

ODA ZEMLJI BOSNI I HERCEGOVINI

Lijepa li si, Bosno
Ko slika svjetlosti nepokorne
Kada te i velom crnim prekrivaše
Krasotica iz očiju tvojih, pokida tamu
Grleno pjevaš, zore bistrije prizivaš
Kliktave sokolove, u visovima, odgajaš

Zanosna li si, Visočice moja
Sa svojim snovima i nadama
Zamršeni putevi pletu se u tvojim šumama
A mi čekamo tvoj zvjezdani put

Slušamo s tobom, mila naša
Žubore i mrmore i zvona i ezane
Dok ti na krilima poleta jezdiš
Do večeri ne kloneš, već samo ponekad uzdahneš
Od sreće
Navikla ti si, Rođena moja
Uzdisati od čežnje, uzdisati od bola
Između dvije duge vječnosti robovanja

Kad pohodim te, Dušice moja
Cikne mi radost u grlu
I ostane tamo, zatajena
Da ne uznemirim ljepotu hrama u koji dođem

Daleko si mi, Zemljo rodna
U nekoj dubljoj sjenovitoj dolini
U nekoj toplijoj, sprženoj ravnici
U nekoj nemirnoj, olujnoj noći, skoro zaboravljena
I ponekad, snjegovima dubokim zametena

Lice ti gledam u ogledalu, tvom vodenom, modrookom
Često mi, Bosno, ličiš na čežnju
Dok izgubljena na varljivim raskrsnicama stvarnosti
Odbacuješ laži, misliš iskreno, vjeruješ i sanjaš

Ponosna si mi, Zemljo, Draga
Kao gorda kula hiljadugodišnja, još neurušena
Ne daj da ti odrone, ni kamen jedan
Ne daj da te dijele i da te pripajaju
Da ti međe, cvjetne i vodne
Pregaze olovnim gazom i velikonarodnim mlazom
Njima, duhovima zloslutnim, njihovo, breme životno
A nama naše, tisućljetno
Malo, toplo gnijezdo, bosansko i hercegovačko

Procvjetaj mi, Mladice moja, ozlijeđena, prelomljena
Mirom zamiriši, sutra, zbog djece moje
Zbog unuka, što stasaju u nadanjima
Da djedova pleća i tople grudi majčinske
Nikada više, ne podsjećaju na stradanja

Volim te, voljecu te, bez prestanka
Bosno moja, bajkovita
U srce mi, pečatom ljubavi, utisnuta

Enisa Popović Čengić